3. Αν και είναι ορθό ότι τα καθήκοντα και οι αρμοδιότητες που ανατίθενται σε έναν υπάλληλο πρέπει στο σύνολό τους να συμβαδίζουν με τη θέση η οποία αντιστοιχεί στο βαθμό που κατέχει στην ιεραρχία, εντούτοις ο κανόνας αυτός περί ισοτιμίας μεταξύ του βαθμού και της θέσης δεν έχει εφαρμογή επί των θέσεων που ανήκουν στους ίδιους βαθμούς.

4. Κάθε κοινοτικό όργανο δικαίως αναμένει από ανώτερους υπάλληλους να διαθέτουν επαρκείς ικανότητες προσαρμογής για να πληρώσουν θέσεις διαφορετικής φύσης.

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 193 ώς 198/82,

MARIA ROSANI,

LUIGI DELLA CROCE DI DOJOLA,

PIETRO LAROSA,

FRANCESCO BASTREGHI,

SOSSIO GIAMETTA,

FULVIO STELLIO,

υπάλληλοι της γενικής γραμματείας του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενοι από τον Edmond Lebrun, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Tony Biever, δικηγόρο, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

προσφεύγοντες,

κατά

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενου από τον John Carbery, σύμβουλο στη νομική υπηρεσία της γενικής γραμματείας του Συμβουλίου στις Βρυξέλλες, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον H. J. Pabbruwe, διευθυντή της νομικής υπηρεσίας της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

καθού,

που έχουν ως αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων της 14ης Μαΐου 1982 περί διορισμού των προσφευγόντων σε θέση αναθεωρητή - κύριου μεταφραστή βαθμού LA 4, των πράξεων τακτοποίησης της 15ης Σεπτεμβρίου 1981, περί θέσεως των προσφευγόντων στη διάθεση της αναφερομένης στην εν λόγω απόφαση υπηρεσίας ως αναθεωρητών - κύριων μεταφραστών και των αποφάσεων της 14ης Μαΐου 1982 που απορρίπτουν τις ενστάσεις των προσφευγόντων κατά των πράξεων τακτοποίησης της 15ης Σεπτεμβρίου 1981,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

συγκείμενο από τους U. Everling, πρόεδρο τμήματος, Mackenzie Stuart και Y. Galmot, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. VerLoren van Themaat
γραμματέας: J. A. Pompe, βοηθός γραμματέας

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

I — Πραγματικά περιστατικά και έγγραφη διαδικασία

Στις 2 Μαΐου 1978 εκδόθηκε ο κανονισμός 912/78 του Συμβουλίου «περί τροποποιήσεως του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων καθώς και του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων αυτών» που άρχισε να ισχύει από τις 4 Μαΐου 1978 (JO L 119 της 3ης Μαΐου 1978, σ. 1).

Το άρθρο 13 του κανονισμού αυτού ορίζει ότι:

«Στο παράρτημα 1, τμήμα Α, ο τίτλος "γλωσσικός κλάδος" αντικαθίσταται ως εξής:

"Γλωσσικός κλάδος

LA 3	Προϊστάμενος τμήματος μεταφραστών ή διερμηνέων
LA 4	Προϊστάμενος ομάδας μεταφραστών ή διερμηνέων
LA 5	Αναθεωρητής κύριος μεταφραστής, κύριος διερμηνέας
LA 6	Μεταφραστής
LA 7	Διερμηνέας
LA 8	Αναπληρωτής μεταφραστής
	Αναπληρωτής διερμηνέας".»

Βασικός στόχος της τροποποίησης αυτής είναι η διάσπαση της παλιάς σταδιοδρομίας LA 5/LA 6 μεταφραστή, διερμηνέα προκειμένου να δημιουργηθούν δύο νέες σταδιοδρομίες, αφενός μεν LA 6/LA 7 στην οποία αντιστοιχούν οι πρότυπες θέσεις μεταφραστή και διερμηνέα της παλιάς σταδιοδρομίας LA 5/LA 6, αφετέρου δε LA 4/LA 5 στην οποία αντιστοιχεί η πρότυπη θέση αναθεωρητή (η οποία ήδη περιλαμβανόταν εν προκειμένω) και στην οποία προστέθηκαν δύο νέες πρότυπες θέσεις του κύριου μεταφραστή και του κύριου διερμηνέα.

Το άρθρο 5, παράγραφος 4, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης ορίζει ότι:

«Η αντιστοιχία μεταξύ των θέσεων-τύπων και των σταδιοδρομιών καθορίζεται στον πίνακα που παρατίθεται στο παράρτημα Ι.

Με βάση τον πίνακα αυτό, κάθε όργανο καθορίζει με απόφασή του, κατόπιν γνώμης της επιτροπής κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 10, τα καθήκοντα και την κατανομή αρμοδιοτήτων για κάθε θέση.»

Σε εφαρμογή της διάταξης αυτής και μετά την τροποποίηση του κανονισμού της 4ης Μαΐου 1978, το Συμβούλιο έλαβε στις 17 Μαρτίου 1981 απόφαση που τροποποιούσε την απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 1963, περί καθορισμού των καθηκόντων και κατανομής αρμοδιοτήτων των υπαλλήλων της γενικής γραμματείας του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η νέα αυτή απόφαση καθορίζει ως εξής τα καθήκοντα στους βαθμούς LA 5/LA 4:

LA 5/LA 4	Προϊστάμενος ομάδας μεταφραστών ή διερμηνέων	Προΐσταται των εργασιών ομάδας μετάφρασης, διερμηνείας, ορολογίας, τεκμηρίωσης ή ομάδας ειδικευμένης σε άλλους γλωσσικούς τομείς
	Αναθεωρητής, κύριος μεταφραστής	Ειδικευμένος υπάλληλος επιφορτισμένος με: — την αναθεώρηση μεταφράσεων και τη μετάφραση κειμένων, — εργασίες ορολογίας και τεκμηρίωσης στο γλωσσικό τομέα, — άλλες ειδικευμένες εργασίες στο γλωσσικό τομέα
	Κύριος διερμηνέας	...

Όλοι οι προσφεύγοντες εργάζονταν στην υπηρεσία του Συμβουλίου με βαθμό LA 4 αναθεωρητή. Σε εφαρμογή του νέου καθορισμού των καθηκόντων, η διοίκηση κοινοποίησε στους προσφεύγοντες πράξεις τακτοποίησης που έφεραν την ημερομηνία 15 Σεπτεμβρίου 1981 και ήταν υπογραμμένες από τον Spence, οι οποίες τους πληροφορούσαν ότι παρέμεναν «στη διάθεση της γενικής διεύθυνσης Α, διεύθυνση ΙΙ, ... με την ιδιότητα του αναθεωρητή, κύριου μεταφραστή ...».

Οι προσφεύγοντες υπέβαλαν ακολούθως ενστάσεις δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού. Ουσιαστική επιδίωξη των ενστάσεων αυτών ήταν να διατηρηθεί η διάκριση ανάμεσα στους τίτλους και θέσεις αναθεωρητή και κύριου μεταφραστή και να έχουν πρόσβαση στη σταδιοδρομία του προϊστάμενου ομάδας μεταφραστών.

Με υπηρεσιακά σημειώματα της 14ης Μαΐου 1982 ο γενικός γραμματέας ανακοίνωσε ότι οι πράξεις τακτοποίησης της 15ης Σεπτεμβρίου 1981 είχαν κηρυχθεί άκυρες καθόσο δεν είχαν υπογραφεί από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή. Κατά τα λοιπά τα υπηρεσιακά αυτά σημειώματα απέρριπταν τις ενστάσεις και διαβίβαζαν τις αποφάσεις 432 έως 437/82 που επιβεβαίωναν την εν λόγω απόρριψη.

Οι προσφεύγοντες άσκησαν προσφυγή ακύρωσης κατά των τελευταίων αυτών αποφάσεων, κατά των υπηρεσιακών σημειωμάτων της 14ης Μαΐου 1982 και κατά των πράξεων τακτοποίησης της 15ης Σεπτεμβρίου 1981. Η προσφυγή αυτή πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Ιουλίου 1982.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο, τρίτο τμήμα, αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

ΙΙ — Αιτήματα των διαδίκων

Οι *προσφεύγοντες* ζητούν από το Δικαστήριο:

1. να κρίνει τις προσφυγές τους παραδεκτές και βάσιμες,

2. κατά συνέπεια:

A. *Να ακυρώσει*

2.1 τις αποφάσεις 432/82, 433/82, 434/82, 435/82, 436/82 και 437/82 της 14ης Μαΐου 1982 περί διορισμού των προσφευγόντων σε θέσεις αναθεωρητών, κύριων μεταφραστών 6αθμού LA 4·

2.2 τις πράξεις τακτοποίησης της 15ης Σεπτεμβρίου του 1981 περί θέσεως των προσφευγόντων στη διάθεση της αναφερόμενης στις εν λόγω αποφάσεις υπηρεσίας ως αναθεωρητών, κύριων μεταφραστών·

2.3 τις αποφάσεις της 14ης Μαΐου 1982 που απορρίπτουν τις ενστάσεις της 11ης και 14ης Δεκεμβρίου 1981.

B. *Να αναγνωρίσει* ότι οι προσφεύγοντες είναι και παραμένουν διορισμένοι σε πρότυπες θέσεις αναθεωρητών.

3. Να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Το *καθού* ζητεί από το Δικαστήριο:

«— να απορρίψει ως απαράδεκτα, καθόσο πρόωρα, τα αιτήματα των προσφευγόντων για ακύρωση των αποφάσεων της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής περί διορισμού τους σε θέσεις αναθεωρητών, κύριων μεταφραστών·

— να απορρίψει, ως άνευ αντικειμένου, τα αιτήματα για ακύρωση της πράξης τακτοποίησης της 15ης Σεπτεμβρίου 1981 την οποία υπογράφει ο Spence·

— να απορρίψει, ως αβάσιμα, τα αιτήματα για ακύρωση των αποφάσεων της 14ης Μαΐου 1982 της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής οι οποίες απορρίπτουν τις ενστάσεις τους της 14ης Δεκεμβρίου 1981,

και

— να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα στο μέτρο που δεν 6αρύνουν το καθού δυνάμει των διατάξεων των άρθρων 70 και 95, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας».

III — Περίληψη των λόγων και των επιχειρημάτων των διαδίκων

Α — Επί του παραδεκτού

1. Στο υπόμνημα αντικρούσεως το *καθού* θεωρεί ότι οι προσφυγές δεν είναι παραδεκτές. Πράγματι, κατόπιν των ενστάσεων των προσφευγόντων, οι πράξεις τακτοποίησης όλων των προσφευγόντων ανακλήθηκαν διότι δεν είχαν υπογραφεί από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή. Αντικαταστάθηκαν από τις αποφάσεις της 14ης Μαΐου 1982 των οποίων την ακύρωση ζητούν τώρα οι προσφεύγοντες.

Κατά το άρθρο 91, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης: «Προσφυγή στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι παραδεκτή μόνο αν η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή έχει προηγουμένως επιληφθεί ενστάσεως, υπό την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, και εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας».

Οι αποφάσεις όμως της 14ης Μαΐου 1982 είναι μεταγενέστερες των ενστάσεων του Δεκεμβρίου 1981 και επομένως δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι προσβάλλουν τις αποφάσεις αυτές. Οι προσφεύγοντες έχουν άλλωστε αναγνωρίσει το βάσιμο του ισχυρισμού αυτού διότι υπέβαλαν «ατομικά», στις 23 Ιουλίου 1982, ένσταση ρητή κατά των αποφάσεων της 14ης Μαΐου 1982. Επιπλέον, την ημέρα κατάθεσης της προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου (στις

30 Ιουλίου 1982), δεν είχε ακόμη ληφθεί σιωπηρή ή ρητή απορριπτική απόφαση επί των ενστάσεων (της 23ης Ιουλίου 1982) κατά των αποφάσεων (της 14ης Μαΐου 1982).

Επ' αυτού, στην απάντησή τους οι *προσφεύγοντες* παρατηρούν:

1. Ότι οι αποφάσεις της 14ης Μαΐου 1982 δεν μεταβάλλουν καθόλου την *ουσία* των πράξεων τακτοποίησης κατά των οποίων υποβλήθηκαν οι ενστάσεις του Δεκεμβρίου 1981 και στην πραγματικότητα συγκεκριμενοποιούν την απόρριψη επί της ουσίας των ενστάσεων αυτών·

2. ότι η αρχή της οικονομίας της δίκης επιβάλλει τον περιορισμό των περιττών ενδίκων μέσων εφόσον η υπό εξέταση απόφαση αναλύεται ως εφαρμογή απόφασης που απορρίπτει μερικώς ή πλήρως την προηγούμενη ένσταση (βλ. απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 1978, Salerno, 4, 9 και 28/78, Recueil σ. 2403).

Το *καθού* στην ανταπάντησή του φρονεί ότι η νομολογία της απόφασης Salerno δεν έχει εφαρμογή διότι τότε επρόκειτο για προσφυγή κατά απόφασης εξεταστικής επιτροπής διαγωνισμού, την οποία δεν μπορεί να τροποποιήσει καθόλου το κοινοτικό όργανο κατά του οποίου ασκείται η προσφυγή. Στην προκειμένη περίπτωση όμως το καθού μπορούσε ανά πάσα στιγμή, αν ήθελε, να τροποποιήσει τον καθορισμό των καθηκόντων. Σκοπός ακριβώς του άρθρου 90, παράγραφος 2, είναι να παρέχει στην επιλαμβανόμενη αρχή τον αναγκαίο χρόνο να σκεφθεί για τις ενδεικνυόμενες τροποποιήσεις εφόσον τις κρίνει ορθές και δίκαιες.

2. Στο υπόμνημα αντικρούσεως, το *καθού* ζητεί εξάλλου να απορριφθεί ως περιττό το αίτημα για ακύρωση των πράξεων τακτοποίησης της 15ης Σεπτεμβρίου 1981, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι οι πράξεις αυτές έχουν αντικατασταθεί από τις αποφάσεις της 14ης Μαΐου 1982 της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής.

Επ' αυτού, στην απάντησή τους οι *προσφεύγοντες* αντιτείνουν ότι αν το Δικαστήριο ακύρωνε, όπως το ζητούν, τις αποφάσεις της 14ης Μαΐου 1982, οι πράξεις τακτοποίησης της 15ης Σεπτεμβρίου 1981 θα ανακτούσαν ισχύ και επομένως έχει σημασία, στην περίπτωση αυτή, να ακυρωθούν και αυτές προς ασφάλεια του δικαίου.

Στην ανταπάντησή του το *καθού* απορρίπτει την επιχειρηματολογία αυτή ως εσφαλμένη δεδομένου ότι οι πράξεις αυτές δεν υφίστανται πλέον.

3. Τέλος, κατά τους *προσφεύγοντες*, στο μέτρο που η προσφυγή δεν αφορά την ακύρωση των αποφάσεων της 14ης Μαΐου 1982 καθόσο διορίζουν τους προσφεύγοντες σε θέση αναθεωρητή, κύριου μεταφραστή βαθμού LA 4, αλλά καθόσο οι αποφάσεις αυτές απορρίπτουν ρητά τις ενστάσεις του Δεκεμβρίου 1981, δεν αμφισβητείται και, κατά τα λοιπά, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί το παραδεκτό της προσφυγής.

Στην *ανταπάντησή* του το *καθού* συμμερίζεται την άποψη των προσφευγόντων επί του θέματος αυτού. Υποστηρίζει όμως ότι επικαλούμενες τυπικές παραβάσεις καλύφθηκαν με την έκδοση των νέων αποφάσεων της 14ης Μαΐου 1982.

Β — Επί της ουσίας

Οι *προσφεύγοντες* προσβάλλουν τις εκδοθείσες αποφάσεις στο μέτρο που στηρίζονται στην απόφαση της 17ης Μαρτίου 1981 περί καθορισμού των καθηκόντων και καταμερισμού των αρμοδιοτήτων των υπαλλήλων της γενικής γραμματείας του

Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η οποία είναι παράνομη κατά την άποψή τους (εφαρμογή του άρθρου 184 της συνθήκης ΕΟΚ). Πράγματι, η απόφαση αυτή συγκεντρώνει σε μιά πρότυπη θέση τις πρότυπες θέσεις αναθεωρητή και κύριου μεταφραστή οι οποίες αντιστοιχούν στη σταδιοδρομία LA 5/LA 4 ενώ:

1. Το καθού δεν έχει την εξουσία να συγχωνεύσει έτσι δυο ή περισσότερες πρότυπες θέσεις στο μέτρο που το παράρτημα I.A του κανονισμού ορίζει ως δυο ξεχωριστές πρότυπες θέσεις τις θέσεις αναθεωρητή και κύριου μεταφραστή:

   — αυτό προκύπτει από τη χρήση κόμματος ανάμεσα στις δύο λέξεις·

   — τα άλλα κοινοτικά όργανα δέχονται τη διάκριση·

   — η αναθεώρηση και η μετάφραση είναι δυο διαφορετικές δραστηριότητες και ιεραρχημένες όπως αποδεικνύεται από το γεγονός ότι ορισμένοι αναθεωρητές έχουν προαχθεί στο βαθμό LA 5 αναθεωρητή κατόπιν διαγωνισμού·

   — έγγραφο του γενικού διευθυντή ανέφερε ότι υπήρχε εν προκειμένω ιδιαίτερη και ισχυρή βούληση να συγχωνευθούν οι δυο αυτές πρότυπες θέσεις σε μια.

2. Οι πράξεις που εκδόθηκαν θίγουν τα κεκτημένα δικαιώματα των προσφευγόντων. Πράγματι, ο αναθεωρητής, αντίθετα με το μεταφραστή, πρέπει να έχει αποδείξει ότι είναι γλωσσομαθής με πολύ καλά προσόντα. Επιπλέον, στο εξής ίσως οι προσφεύγοντες αναγκαστούν να κάνουν *τακτικά*, αν όχι αποκλειστικά, συνήθεις μεταφράσεις ενώ προηγουμένως έκαναν μόνο περιστασιακά μεταφράσεις ιδιαίτερα δύσκολες.

3. Από ανταλλαγή εγγράφων μεταξύ του γενικού διευθυντή και του πρόεδρου της επιτροπής προσωπικού προκύπτει ότι το Συμβούλιο δεν προβλέπει να χρησιμοποιήσει την πρότυπη θέση του προϊστάμενου ομάδας μεταφραστών, πράγμα το οποίο στερεί από τους προσφεύγοντες μια προοπτική για εξέλιξη η οποία προβλέπεται κατά νόμο. Επιπλέον, οι αναθεωρητές αναλαμβάνουν *de facto* ευθύνες προϊστάμενου ομάδας.

Οι προσφεύγοντες αναφέρουν επίσης ότι, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 4, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, χρειάζονται διαφορετικά καθήκοντα για *«κάθε»* πρότυπη θέση.

Κατά τη γνώμη αντίθετα του *καθού*, το άρθρο 5, παράγραφος 4, του κανονισμού επιτρέπει στο κοινοτικό όργανο *«με βάση»* τον πίνακα να καθορίζει με απόφασή του τα καθήκοντα για τις δεδομένες πρότυπες θέσεις, πράγμα το οποίο του επιτρέπει να προσαρμόζει τον καθορισμό των υπαρχόντων καθηκόντων, ήτοι να δημιουργεί νέα προκειμένου να καλύψει καθήκοντα που δεν συμπίπτουν πλήρως με δεδομένη πρότυπη θέση. Το γεγονός ότι δεν έχουν καθοριστεί με πανομοιότυπο τρόπο τα καθήκοντα για όλα τα κοινοτικά όργανα σημαίνει επιπλέον ότι υπήρχε βούληση να αφεθεί κάποια διακριτική ευχέρεια στο καθένα από αυτά. Τέλος, στον πίνακα ο νομοθέτης έχει αναφέρει τις φράσεις «προϊστάμενος ομάδας μεταφραστών ή διερμηνέων» σε ξεχωριστή γραμμή ενώ έχει συγκεντρώσει μαζί τα καθήκοντα του αναθεωρητή, κύριου μεταφραστή, κύριου διερμηνέα. Το καθού θεωρεί ότι με τον

τρόπο αυτό ο νομοθέτης παρέσχε σε κάθε όργανο τη δυνατότητα να επιλέξει και να κρίνει είτε ότι πρόκειται για τρεις ξεχωριστές πρότυπες θέσεις είτε ότι δυο ή τρεις από τις αναφερόμενες θέσεις συνιστούν μια πρότυπη θέση. Το γεγονός ότι το καθού μπορεί να καθορίζει την κατανομή αρμοδιοτήτων για «κάθε» πρότυπη θέση δεν το εμποδίζει κατά μείζονα λόγο να τις καθορίσει κατά παρόμοιο τρόπο.

Το καθού θεωρεί ότι τα καθήκοντα του αναθεωρητή και του κύριου μεταφραστή συνδέονται ουσιαστικά και ότι μπορούσε συνεπώς να καθορίσει τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τους κατά τον ίδιο τρόπο. Ως προς το σημείο αυτό, τονίζει τη νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία η προϊστάμενη αρχή είναι η μόνη αρμόδια για την οργάνωση των υπηρεσιών της και ότι κάθε κοινοτικό όργανο είναι ελεύθερο να οργανώνει τις υπηρεσίες του. Δεν έχει αποκλειστεί ποτέ μέχρι σήμερα ο αναθεωρητής να μεταφράζει ή ο κύριος μεταφραστής να αναθεωρεί. Κατά τη γνώμη όμως του καθού, η πολύ αυστηρή διάκριση που υπήρχε προηγουμένως παρεμπόδιζε την καλή λειτουργία της υπηρεσίας και ήταν αντίθετη προς το άρθρο 45 του κανονισμού καθόσο η μετάβαση από θέση μεταφραστή LA 5 σε θέση αναθεωρητή LA 5 δεν συνιστούσε προαγωγή υπό την έννοια του κανονισμού. Τέλος, το καθού δεν δεσμεύεται από έγγραφο του γενικού διευθυντή, όπως αυτό το οποίο επικαλούνται οι προσφεύγοντες.

Ως προς το επιχείρημα που στηρίζεται στα κεκτημένα δικαιώματα, το καθού τονίζει ότι οι προσφεύγοντες παραμένουν «αναθεωρητές» και γίνονται επιπλέον «κύριοι μεταφραστές» που συνεπάγεται την ανάληψη νέων καθηκόντων χωρίς όμως να θίγεται σε τίποτε ο βαθμός τους. Εν πάση περιπτώσει, ο κανονισμός και τα μέτρα που λαμβάνονται σε εφαρμογή του μπορούν πάντοτε να τροποποιούνται.

Τέλος, ο γενικός διευθυντής διοίκησης κατά την υπό κρίση ανταλλαγή εγγράφων σημείωσε μόνο ότι «*στο στάδιο αυτό* δεν αντιμετωπίζεται η τοποθέτηση υπαλλήλων LA σε θέση προϊστάμενου ομάδας», πράγμα το οποίο σημαίνει ότι η διοίκηση έχει πάντοτε τη δυνατότητα, σε εύθετο χρόνο, να τοποθετήσει υπαλλήλους LA σε θέση προϊστάμενου ομάδας.

Στην απάντησή τους οι *προσφεύγοντες* σημειώνουν ότι η στάση του καθού είναι διφορούμενη καθόσο δεν αναφέρει πουθενά αν αμφισβητεί ότι πράγματι οι θέσεις αναθεωρητή και κύριου μεταφραστή είναι δυο ξεχωριστές πρότυπες θέσεις. Κατά τους προσφεύγοντες, το γεγονός ότι από το 1981 δεν αποκλειόταν οι αναθεωρητές να επιτελούν εργασίες μετάφρασης δεν μεταβάλλει το ότι πρόκειται εντούτοις για διαφορετικές και ιεραρχημένες γλωσσικές εργασίες. Πράγματι, ο αναθεωρητής έκανε τότε μόνο ιδιαίτερα δύσκολες μεταφράσεις. Επιπλέον, ορισμένοι από τους προσφεύγοντες προάχθηκαν στη θέση αυτή μόνο κατόπιν διαγωνισμού και όλοι, εν πάση περιπτώσει, αφού απέδειξαν προσηκόντως τα πολύ καλά τους προσόντα ως μεταφραστές, επειδή υπήρχε κενή θέση αναθεωρητή και μετά από απόφαση της εξεταστικής επιτροπής διαγωνισμού ή της επιτροπής προαγωγών, ανάλογα με την περίπτωση. Συνεπώς, αν βέβαια η μετάβαση από LA 5 μεταφραστή σε LA 5 αναθεωρητή δεν ήταν προαγωγή σε βαθμό, ήταν εντούτοις προαγωγή σε σταδιοδρομία. Τέλος, οι προσφεύγοντες δεν αμφισβητούν ότι το καθού έχει την εξουσία να οργανώνει τις υπηρεσίες του με διακριτική ευχέρεια. Εντούτοις τονίζουν ότι η εξουσία αυτή περιορίζεται από τις διατάξεις του κανονισμού.

Μετά την υπό κρίση απόφαση της 17ης Μαρτίου 1981, ο κάτοχος πρότυπης θέσης «αναθεωρητή-κύριου μεταφραστή» της υπηρεσίας του καθού δεν παρέχει τις ίδιες εγγυήσεις με τον κάτοχο πρότυπης θέσης «αναθεωρητή» στα άλλα κοινοτικά όργανα, έτσι ώστε η μετάταξή του στα άλλα όργανα των τριών Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υπό την έννοια του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχείο γ, του κανονισμού, έχει καταστεί δυσχερέστερη.

Όλως επικουρικώς οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η συγχώνευση των δύο εν λόγω πρότυπων θέσεων δεν εξυπηρετεί την καλή λειτουργία της γλωσσικής υπηρεσίας αλλά ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση εξυπηρετεί συντεχνιακό συμφέρον. Κατ' αυτούς, «τα οφέλη και τα δικαιώματα τα οποία απέκτησε μια μειοψηφία κανονικά και αξιοκρατικά μετά από πολλά έτη θυσιάστηκαν υπέρ των διεκδικήσεων μιας μειοψηφίας για ισότητα».

Στην ανταπάντησή του το *καθού* θέτει το ζήτημα κατά πόσο είναι δυνατή η προσφυγή στο άρθρο 184 δεδομένου ότι η απόφαση του καθού της 17ης Μαρτίου 1981, της οποίας αμφισβητείται η νομιμότητα, δεν είναι απόφαση «γενικής ισχύος», κριτήριο το οποίο έχει αναφέρει το ίδιο το Δικαστήριο στην απόφασή του της 6ης Μαρτίου 1979 (*Simmenthal*, υπόθ. 92/78, Receueil σ. 777).

Το καθού υποστηρίζει ότι, δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 4, του κανονισμού, δικαιούται να καθορίζει τα καθήκοντα κατά τρόπο που να ανταποκρίνεται στην κατά την κρίση του καλύτερη οργάνωση της γλωσσικής υπηρεσίας του. Μια υπηρεσία όμως δεν μπορεί να είναι αποτελεσματική με πολύ μεγάλο αριθμό αναθεωρητών ή προϊσταμένων ομάδας. Εκδίδοντας την τροποποίηση το καθού επεδίωξε διπλό στόχο, δηλαδή αφενός μεν να παράσχει τη δυνατότητα σε άλλα μέλη της γλωσσικής υπηρεσίας να κάνουν επίσης αναθεώρηση, αφετέρου δε να αποφευχθεί οι «καθιερωμένοι» αναθεωρητές να μπορούν να απέχουν από εργασίες μετάφρασης όταν η καλή λειτουργία της υπηρεσίας θα απαιτούσε την κατεπείγουσα μετάφραση σημαντικού όγκου εγγράφων. Η προαγωγή σε σταδιοδρομία περί της οποίας κάνουν λόγο οι προσφεύγοντες δεν αναγνωρίζεται από τον κανονισμό, όπου γνωστή είναι μόνο η διαφορά βαθμού.

Ως προς τις δυνατότητες θέσεως υποψηφιότητας για θέση αναθεωρητή σε άλλο κοινοτικό όργανο, το καθού θεωρεί ότι ένας αναθεωρητής, κύριος μεταφραστής μπορεί πάντοτε να επικαλεστεί την πείρα που έχει αποκτήσει στα δύο ειδών καθήκοντα τα οποία έχει ασκήσει στο Συμβούλιο.

Το καθού αποκρούει τέλος το επιχείρημα ότι ενήργησε βάσει συντεχνιακού συμφέροντος. Κατά την άποψή του, ο μόνος λόγος είναι ότι η εργασία μετάφρασης απαιτεί μεγαλύτερο χρόνο από την εργασία αναθεώρησης και κατά συνέπεια οι μεταφραστές πρέπει να είναι πολύ περισσότεροι από τους αναθεωρητές. Αν όμως οι μεταφραστές γίνουν αναθεωρητές σε κάποια φάση της σταδιοδρομίας τους και ασχολούνται μόνο με αναθεώρηση, θα υπάρχουν πολλοί αναθεωρητές και όχι αρκετοί μεταφραστές. Κατά τη γνώμη του, το ζήτημα αυτό επιδέχεται μόνο δύο λύσεις: είτε να αλλάξει ο καθορισμός των καθηκόντων είτε να παρεμποδιστεί η σταδιοδρομία ορισμένων υπαλλήλων.

IV — Προφορική διαδικασία

Οι προσφεύγοντες, εκπροσωπούμενοι από τον E. Lebrun, δικηγόρο Βρυξελλών, και το καθού, εκπροσωπούμενο από τον αντιπρόσωπό του J. Carbery, ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους και απάντησαν

στις ερωτήσεις που τους υπέβαλε το Δικαστήριο στη συνεδρίαση της 9ης Ιουνίου 1983.

Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του στη συνεδρίαση της 14ης Ιουλίου 1983.

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Ιουλίου 1983, οι προσφεύγοντες, υπάλληλοι στη γενική γραμματεία του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων (στο εξής κανονισμού), προσφυγή με την οποία ζητούν την ακύρωση διαφόρων αποφάσεων του Συμβουλίου περί τοποθετήσεως των προσφευγόντων σε θέση αναθεωρητή, κύριου μεταφραστή.

2 Κατά το άρθρο 5, παράγραφος 4, του κανονισμού:

«Η αντιστοιχία μεταξύ των προτύπων θέσεων και των σταδιοδρομιών καθορίζεται στον πίνακα που παρατίθεται στο παράρτημα I.

Με βάση τον πίνακα αυτό, κάθε όργανο καθορίζει με απόφασή του, κατόπιν γνώμης της επιτροπής κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 10, τα καθήκοντα και την κατανομή αρμοδιοτήτων για κάθε θέση.»

3 Το παράρτημα I του κανονισμού, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό 912/78 του Συμβουλίου, της 2ας Μαΐου 1978 (JO L 119, σ. 1) υπό τον τίτλο «Γλωσσικός κλάδος» ορίζει ότι η σταδιοδρομία LA 4/LA 5 περιλαμβάνει, αφενός μεν, την πρότυπη θέση «προϊστάμενος ομάδας μεταφραστών ή διερμηνέων», αφετέρου δε, σε ξεχωριστή γραμμή, την πρότυπη θέση «αναθεωρητής, κύριος μεταφραστής κύριος διερμηνέας».

4 Μετά από την τροποποίηση αυτή του κανονισμού της 2ας Μαΐου 1978, το Συμβουλιο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 5, παράγραφος 4, του κανονισμού, έλαβε στις 17 Μαρτίου 1981 απόφαση, η οποία τροποποιούσε μεταξύ άλλων τον καθορισμό των καθηκόντων και αρμοδιοτήτων των υπαλλήλων του γλωσσικού κλάδου του Συμβουλίου. Η νέα αυτή απόφαση καθορίζει με την ίδια διατύπωση τα καθήκοντα του αναθεωρητή και του κύριου μεταφραστή.

5 Κατ' εφαρμογή του νέου καθορισμού καθηκόντων, η διοίκηση κοινοποίησε στους προσφεύγοντες πράξεις τακτοποίησης με ημερομηνία 15 Σεπτεμβρίου

1981, με τις οποίες τους πληροφορούσε ότι στο εξής θα εκτελούσαν καθήκοντα «αναθεωρητή, κύριου μεταφραστή» και όχι πλέον μόνο «αναθεωρητή».

6 Κατόπιν των πράξεων αυτών, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν, κατ' εφαρμογή του άρθρου 90 του κανονισμού, ενστάσεις με τις οποίες ζητούσαν να διατηρηθεί η διάκριση μεταξύ του τίτλου και της θέσεως αναθεωρητή και κύριου μεταφραστή και να έχουν πρόσβαση στη σταδιοδρομία προϊστάμενου ομάδας μεταφραστών.

7 Με υπηρεσιακά σημειώματα της 14ης Μαΐου 1982, ο γενικός γραμματέας του Συμβουλίου ειδοποίησε τους προσφεύγοντες ότι οι πράξεις τακτοποίησης της 15ης Σεπτεμβρίου 1981 έπρεπε να θεωρηθούν άκυρες και ανίσχυρες καθόσο δεν είχαν υπογραφεί από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή. Κατά τα λοιπά, το Συμβούλιο απέρριψε τις ενστάσεις των προσφευγόντων και διαβίβασε τις αποφάσεις αριθ. 432 έως 437/82 της 14ης Μαΐου 1982 επιβεβαιώνοντας την εν λόγω απόρριψη.

8 Οι προσφεύγοντες άσκησαν προσφυγή ακυρώσεως κατά των τελευταίων αυτών αποφάσεων, κατά των υπηρεσιακών σημειωμάτων της 14ης Μαΐου 1982 και κατά των πράξεων τακτοποίησης της 15ης Σεπτεμβρίου 1981.

9 Το Συμβούλιο προβάλλει τρεις ενστάσεις απαραδέκτου. Ενδείκνυται όμως να εξεταστεί πρώτον η προσφυγή ως προς την ουσία και να καθοριστεί περαιτέρω αν είναι ακόμη αναγκαίο να ληφθεί απόφαση επί των ενστάσεων απαραδέκτου που προτείνει το Συμβούλιο.

10 Οι προσφεύγοντες στηρίζουν την προσφυγή τους στην έλλειψη νομιμότητας της γενικής απόφασης της 17ης Μαρτίου 1981 περί καθορισμού των καθηκόντων και αρμοδιοτήτων των υπαλλήλων της γενικής γραμματείας του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων καθόσον η απόφαση αυτή συγχωνεύει σε μια μόνο πρότυπη θέση τις πρότυπες θέσεις αναθεωρητή και κύριου μεταφραστή. Το Συμβούλιο, λαμβάνοντας την απόφαση αυτή και αποκλίνοντας έτσι από την πολιτική που ακολουθούν τα άλλα κοινοτικά όργανα, παρέβη το άρθρο 5, παράγραφος 4, εδάφιο 2, του κανονισμού το οποίο δεν επιτρέπει να καθορίζονται δυο πρότυπες θέσεις ταυτόσημα.

11 Είναι ορθό μεν ότι το άρθρο 5, παράγραφος 4, εδάφιο 2 του κανονισμού επιβάλλει στα κοινοτικά όργανα να καθορίζουν τα καθήκοντα «κάθε» πρότυπης θέσης, αλλά από αυτό δεν απορρέει καθόλου ότι οφείλουν να τις καθορίζουν

κατά διαφορετικό τρόπο. Αυτό συμβαίνει ιδίως σε περίπτωση καθηκόντων ίδιου βαθμού που αφορούν παρόμοιες θέσεις τόσο στενά συνδεδεμένες όσο οι θέσεις αναθεωρητή και κύριου μεταφραστή και οι οποίες αναφέρονται στον κανονισμό στην ίδια γραμμή ξεχωριστά από τις άλλες.

12 Επιβάλλεται επιλέον η παρατήρηση ότι δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 4, του κανονισμού έχει ανατεθεί σε κάθε όργανο ο καθορισμός των καθηκόντων και αρμοδιοτήτων των προτύπων θέσεων χωρίς να απαιτείται ο καθορισμός αυτός να είναι ταυτόσημος για όλα τα κοινοτικά όργανα.

13 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν κατά δεύτερο λόγο ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις τους επιβάλλουν να εκτελούν εργασίες κατώτερες από τα καθήκοντά τους και επομένως θίγουν τα κεκτημένα δικαιώματά τους.

14 Αν και είναι ορθό, όπως δέχεται η πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ότι τα καθήκοντα και οι αρμοδιότητες που ανατίθενται σε έναν υπάλληλο πρέπει στο σύνολό τους να συμβαδίζουν με τη θέση η οποία αντιστοιχεί στο βαθμό που κατέχει στην ιεραρχία, εντούτοις ο κανόνας αυτός περί ισοτιμίας μεταξύ του βαθμού και της θέσης δεν έχει εφαρμογή επί των θέσεων που ανήκουν στους ίδιους βαθμούς.

15 Το Συμβούλιο παρατηρεί ορθώς επί του σημείου αυτού ότι οι προσφεύγοντες παραμένουν «αναθεωρητές» και γίνονται επιπλέον «κύριοι μεταφραστές», έτσι ώστε να αναλαμβάνουν νέα καθήκοντα χωρίς όμως να μειώνεται κατά τίποτε ο βαθμός τους. Εξάλλου, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι κάθε κοινοτικό όργανο δικαίως αναμένει από ανώτερους υπάλληλους να διαθέτουν επαρκείς ικανότητες προσαρμογής για να πληρώσουν θέσεις διαφορετικής φύσης (απόφαση της 28ης Μαΐου 1970, Peco, 39/69, Recueil σ. 370).

16 Τέλος, οι προσφεύγοντες προσβάλλουν με τρίτο λόγο την ανταλλαγή εγγράφων μεταξύ του γενικού διευθυντή προσωπικού και του προέδρου της επιτροπής προσωπικού από την οποία προκύπτει ότι το Συμβούλιο δεν προβλέπει να χρησιμοποιήσει την πρότυπη θέση του προϊστάμενου ομάδας μεταφραστών. Ως προς το σημείο αυτό αρκεί να παρατηρηθεί ότι αλληλογραφία τους είδους αυτού δεν συνιστά απόφαση υπό την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του κανονισμού, αλλά απλώς μια πράξη που εντάσσεται στην κατηγορία των διοικητικών πληροφοριών διότι δεν προέρχεται από αρμόδια για τους διορισμούς αρχή.

17 Επειδή από την εξέταση των επιχειρημάτων που έχουν προβάλλει οι προσφεύγοντες αποδεικνύεται ότι κανείς λόγος δεν μπορεί να γίνει δεκτός, η προσφυγή είναι απορριπτέα ως αβάσιμη. Υπό τις συνθήκες αυτές παρέλκει η εξέταση των ενστάσεων απαραδέκτου που προβάλλει το Συμβούλιο.

Επί των δικαστικών εξόδων

18 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα.

19 Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

κρίνει και αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Everling Mackenzie Stuart Galmot

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 28 Σεπτεμβρίου 1983.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

U. Everling